

[Finansministeren.]

Statens Lønningsbudgetter midlertidigt være at forøge yderligere med ca. 6½ Mill. Kr. i Forhold til det Beløb, der er budgetteret paa det Finanslovsforslag, der er forelagt her i Tinget, idet, som jeg allerede har nævnt, det ordinære Reguleringstillæg ved Udgiftstallets Stigning er forøget med en Portion, saa at den samlede Merudgift ved Reguleringstillægget og det foreslaaede midlertidige Løntillæg vil udgøre 17½ Mill. Kr.

Jeg skal tilføje, at der ved de Tjenestemandshandlinger, der har fundet Sted forud for dette Lovforslags Forelæggelse, ogsaa har været rejst Spørgsmaal fra Tjenestemandshandlingerne om at yde et procentvis Tillæg til de paa Finansloven fastsatte Honorarer. I Tiden fra 1920 til 1932 ydedes der et saadant Tillæg, der efter gentagne Nedsættelser til sidst udgjorde 5 pCt. Fra April 1932 bortfaldt ogsaa disse 5 pCt., og siden er der intet Tillæg ydet til disse saakaldte Finanslovshonorarer. Jeg har ment, at der ogsaa nu paa dette Omraade i begrænset Omfang burde ske en Imødekommen af Tjenestemandenes Anmodning, og jeg har under Forhandlingerne givet det Løfte, at jeg over for Finansudvalget vilde fremsætte Forslag om, at der for det kommende Finansaar ydes et Tillæg af 5 pCt. til alle i Finanslovens Honorarskema optagne faste aarlige Honorarer.

Sluttelig skal jeg bemærke, at de Honorarer, som ydes i Henhold til Tjenestemandenslovens § 92 til Rigsdagsmænd, Medlemmer af Skatteraad m. fl., og som for Tiden udgør 12 pCt., fra 1. April vil faa en lovhjemlet Forøgelse paa 3 pCt. som Følge af Udgiftstallets Stigning op over den stille Zone. Nogen ekstraordinær Forhøjelse af disse Honorarer er ikke foreslaaet. — Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Jeg skal dernæst for det høje Ting fremsætte *Forslag til Normeringslov for Finansaaret 1938—39*. Dette Lovforslag har i det væsentlige samme Karakter som Normeringslovsforslagene i de nærmest foregaaende Rigsdagssamlinger, idet de Retningslinier, der af min højtærede Forgænger blev lagt for Udarbejdelsen af Normeringsloven, i det store og hele har været fulgt fra min Side, ligesom den Udvikling, der har betinget, at man paa Normeringslovene i de senere Aar har maattet oprykke en Del Tjenestemandshandlinger og oprette adskillige nye, er fortsat, særlig som Følge af de Forandringer, de sidste Aars Lovgivning har medført.

Naar man ser bort fra de Punkter i §§ 2 og 3 i det foreliggende Normeringslovsforslag, der omhandler Tildeling af Pensions- og Lønningsanciennitet til enkelte Tjenestemænd samt andre specielle Bestemmelser om personlige Tillæg, Ydelse af Pensionsret i særlige Tilfælde for Personer, der er kommet over den 40 Aars Grænse, som er fastsat i Tjenestemandensloven som generel Maksimumsbestemmelse — naar man ser bort herfra, kan det om de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget siges, at de naturligt falder i tre Grupper.

For det første er der Tale om Oprettelse af nye Tjenestemandstillinger. Der er her fra min Side holdt ret stærkt igen, og Forslag fra de forskellige Styrelser om saadanne nye Stillingers Oprettelse er kun blevet tiltraadt, naar Oplysningerne har vist, at der var Tale om et Arbejde, der efter alle Forhold at dømme maatte anses som permanent, og hvor man i øvrigt maatte være af den Opfattelse, at det ogsaa ud fra administrative Synspunkter var mest hensigtsmæssigt at have en fast, pensionsgivende Stilling fremfor en Stilling, der lønnedes med Honorar eller af Medhjælpssum. Naar der ikke desto mindre paa det foreliggende Lovforslag er ikke saa helt faa af saadanne nye Tjenestemandstillinger, navnlig inden for Centraladministrationen, skyldes det de nye Op-gaver eller en Udvidelse af hidtidige Op-gaver, som de sidste Rigsdagssamlingers Lovgivning paa det finansielle, sociale og administrative Omraade har paalagt Statsstyrelsen.

Den anden Gruppe af Lovforslaget omhandler hidtidige Stillingers Oprykning i anden Lønklasse. Det ligger i Sagens Natur, at jo længere man fjerner sig fra en Lønningsrevision, des stærkere bliver Kravene om, at denne eller hin Stilling eller Gruppe af Stillinger maa blive omplaceret. De enkelte Tjenestemænd finder selv, at netop de Stillinger, de har, er noget lavt placeret i Løn, og Organisationerne søger ud fra de Synspunkter, det er naturligt for dem at anlægge, at overbevise Administrationen om, at der paa dette eller hint Omraade er vist Karrighed i Tilmaalingen af Løn. Endelig er der den paagældende Administration og dens Ressortministerium, der ud fra sit Kendskab til Forholdene og sin sympatiske Indstilling over for sine Tjenestemænd ret naturligt bliver Defensor for Ønsker og Krav om Oprykning i Lønklasse eller Omplacering af visse Lønningsklasser. Her er det en for Finansministeren ikke helt taknemmelig Opgave at holde igen og i alt Fald sortere